

Döntés másodpercek alatt

Akik elkapták a postarablókat – Megmentettek egy életet

Sokszor gondolkodtam el a rendőrök különleges tehetségén, azon, miként tudják pillanatok alatt meghozni a lehető legjobb döntést, ami meghatározhatja egy ügy kimenetelét. Mivel nagyon sok rendőrt ismerek, gyakran ejt ámulatba ráérző képességük, egymással szembeni – szakmai féltékenység nélküli – bizalmuk. Következzék két eset, melyeknek főszereplői a Szekszárdi Rendőrkapitányság munkatársai.

V. Horváth Mária

A kapitányság egyik irodájában három főtörzsőrmesterrel beszélgettünk: a nyomozó Wiesner Csabával, Bergmann József körzeti megbízottal, valamint a körzeti megbízotti alosztály helyettes vezetőjével, Zádori Lászlóval. Már más alkalommal is megjegyeztem, hogy a kapitányság légköre remek, köszönhetően az összetartó csapatnak. A beszélgetések – ahogyan most is – igazán jó hangulatban zajlanak, igaz, téma-függőek.

Bergmann József

– Rádióon közölték, pánikriasztás történt a medinai postán, de az alkalmazottat nem lehet telefonon elérni. Úgyhogy fegyverestül „pattanjunk” autóbá, és irány Medina – emlékezett vissza a megyében megdöbbenést okozott esetre Wiesner Csaba. Hozzátette, a riasztó a posta központjában jelzett, s onnan értesítették a Tolna Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletét. Így folytatta:

– Boros Tibor kollégámmal lero-hantunk a garázsba, beültünk a szolgálati civil Fordba, s már indultunk is...

– Mozolai Krisztián zászlós kollégámmal először mi is csak annyit tudtunk, hogy Szedres-Medina útvonalon kell elindulnunk – vette át a szót Bergmann József. Ők ketten szirénázva robogtak a rendőrautóval. Közben újabb értesítést kaptak: két maszkot viselő, fegyveres férfi kirabolta a medinai postát.

Zádori László

Csabáéknak mázlijuk volt, mert a városból kifele menet becsatlakozhattak a szirénázó Suzuki terepjáró mögé.

– **Amikor értesültek, hogy fegyveres rablókka kerülhetnek szembe, mi volt az első gondolatuk?**

– Hogy mindenáron el kell kapni őket – így a válasz. (Bevallom, nem erre számítottam, de hát én civil vagyok.)

– Ilyenkor az emberben nem merül fel a félelem. Ha menni kell, akkor menni kell...

– Közben folyamatosan érkeztek az információk... A postai alkalmazottól értesült az ügyelet, hogy egy szürke Suzuki Altóval menekültek el az elkövetők. Alig kanyarodtunk fel a 63-as útra, szembe jött velünk egy rendszám nélküli szürke Nissan Micra. Mivel ez az autó hasonlít az említett Suzukira, kollégámnak azt javasoltam, állítsuk meg. Szabályszerűen kiintetem a járművet.

– **Akkor sem félt, József? Magára ránthatták volna a kormányt...**

– Félelem? A munkámat végeztem. Nyilván nem az út közepére álltam, hanem a szélére, hogy ügyelve saját biztonságomra, szükség esetén az árok felé tudjak ugrani. De ez csak

egyszerű rutin... Az autó, amiben ketten ültek, lassított, majd megállt, szemben a mi kocsinkkal. Wiesner Csabáék is kiszálltak, s autójuk oldalán állva biztosítottak bennünket.

– **Gyanították, hogy a postarablókat kapták el?**

– Először nem tudhattuk, hiszen megérzés alapján állítottuk meg őket „gépjármű-ellenőrzésre”. Krisztián odalépett a sofőrhez, én pedig a másik oldalra, s mondtam, szálljanak ki. Ellenkezés nélkül megtették. Pontosan tudták, nekik befellegzett... Valószínűleg nem értették, hogyan lehetséges, hogy az igen alapos előkészítésük ellenére a rablástól számított 13. percben rendőrkékre kerülnek.

Kiderült, hogy a bérelt Nissanra másik rendszám táblákat loptak, s mire elkapták őket, már megszabadultak maszkjaiktól, a kesztyűktől, fegyverektől. A kocsis hátsó ülésén viszont halomban álltak a berolnizott pénzermék. Addigra már Csabáék is a bűnözők autójánál voltak. Megtörtént a filmekből is jól ismert motozás, majd hátrabilincseltek a rablók kezét.

– Mindent lehet rájuk mondani, csak azt nem, hogy jóarcú emberek. A jökötésű, kigyúrt sofőr karján tetoválás sora. A másik, a legalább 190 centi magas inkább szikárnak mondható – adta a személyleírást Csaba, s megjegyezte, hogy a papírpénzeket zsebeikbe tömték. Tehát amikor teljesen bizonyos volt, hogy a postarablókat fogták meg, Csaba jelentette az ügyeletre.

Összegezve azt mondhatnánk, ez férfimunka volt. Sőt, annál jóval több.

A posta mind a négy bátor rendőrt megjutalmazta.

Megakadályoztak egy öngyilkosságot

Bergmann József azon a péntek délelőttön Zádori Lászlóval ült a járőr-autóban. A várost járták. Mint mindig, figyeltek mindenre, ami rendkívüli,

szokatlan. Tizenegy óra lehetett, amikor a Skoda Oktáviával Keselyűs felől jövet felhajtottak a Damjanich utcai felüljáróra.

– Láttuk, hogy a másik forgalmi sávban áll egy személykocsi. Egy fiatalember, az autótól 2-3 méterre fejt a korlátra hajította. Az jutott eszünkbe, hogy valami probléma lehet, mivel azon a részen záróvonal van, tehát a kocsis akadályozza a forgalmat – idézte fel a képet László. József hozzáfűzte:

Wiesner Csaba

– Azon a ponton állt a fiatalember, ami legalább 10-12 méterre van a thermentesítő út felett. Odalent folyamatosan robogtak a kamionok. Ha leugrik, összetöri magát, a kamionok pedig védhetetlenül átgázolnak rajta.

A két főtörzsőrmester döntött: leálltak szemben a Mazdával.

– Észre sem vett bennünket. Nagyon sírt... Óvatosan, de egyre közelebb léptünk hozzá. Megpróbáltuk elkérni a kocsis iratait, de nem reagált. Két oldalt fél-fél méterre megközelítettük, miközben felajánlottuk a segítségünket.

– Ekkor röviden közölte magánéleti problémájának az okát, s máris dobta át magát a korláton. Egyik lába és a mellkasa már a túoldalalon volt. Laci a nyaka környékén ragadta meg, én pedig a derekánál. Sikerként visszahúztunk... Egymáshoz egy szót sem szölvünk, mégis egyszerre cselekedtünk. Mindketten tudtuk, mit tesz majd a másik.

– Lent sorra leálltak a járművek, s mindenki azt figyelte, mi történik odafent. Amikor visszahúztuk, leültettük a szalagkorlát mellé. Ekkor megpróbálta kiszabadítani magát, mindenáron véget akart vetni az életének... Kezünk szorítása, szavaink hatása és a metsző szél azért megette a magáét – hangzott László még mindig kicsit megrendült hangú beszámolója.

A két rendőr azóta már látta néhányszor a megmentett embert. Úgy gondolják, sikerült feldolgoznia problémáit, s örül az életnek.

Megtalálták a postarablók fegyverét

A közelmúltban megtalálták a január végi, medinai postarablás során használt pisztolyt az Óceán Könnyűbúvár SE búvárai – tájékoztatott Hortai Tamás, az egyesület elnöke.

A fegyvert a rablók a község határában lévő hidról dobták be a Sióba. Mint Hortai Tamás elmondta, a szekszárdi OKTEL Kft. szakembereivel közösen egyedülálló kereső műszert fejlesztettek ki, amely a sötétben és a zavaros vízben is tökéletesen „lát”. Amikor lemerült a vízbe a fegyverért, azt tapasztalta, hogy szabad szemmel semmit sem lehetett látni. Találtak például a vízben egy újságdarabot, és a műszerrel el tudták olvasni a cikkrészlet szövegét. A pisztolyt hat napon át keresték. Könnyű elképzelni, mennyire megkönnyítette a dolgukat, hogy a búvároknak nem kellett ennyi időt a két fokos vízben tölteni. A kereső műszer segítségével nemcsak megtalálni lehet a bűncselekmények tárgyi bizonyítékait, hanem azt is meg tudják mondani, hogy az átkutatott területen biztosan nincs ott a keresett tárgy – tette hozzá Hortai Tamás. **I. I.**